

Iktatószám		Budapestre vonatkozó ujságcikkek		Osztályozás	
				Tárgy 362.51	
		Hely			
		Idő 1912			
Forrás: Budapesti hírlap.		Személy			
Bp. (Hely)	1912 XII/28 (Idő)	(Köt. v. füz.)	Oldalsz.		

— (A szegény asszony.) A rendőri krónikán valami kellemetlen egyformaság, ötletelenség, unalmaság huzódik végig. Nem mintha a riporterek volnának unalmasak, hanem a téma, a tárgykör. Ugyanazok az esetek, történetek, bűnök, letörések, szenzációk vonulnak föl évről-évre, csak éppen a nevek ujak. A helyzetek, a bonyodalmak ismétlésekké és sablonná laposodva már nem ráznak meg akkora darab nyilvánosságot, mint régen, a mikor ujak, frissek voltak. Valóságos megújulás számba megy az az ötlet, a melyen keresztül egy élelmes asszony odaférközött az elzárt emberszivekhez, no meg a bugyellárisokhoz. Egyik nagy fővárosi szálló előtt diszkrét alkonyati világosság takarója alatt minden nap megjelent egy asszony. A jobb napokat látott asszonyok ismertető jelei diszkrét egyszerűséggel simultak természetére. A hangja lágy fuvolázással sirt bele a levegőbe. „Egy világtalan urinő”. — sirta lágy andanteban, mire a kezébe csak úgy hullott a nikkelpénz meg a korona. Mindenki adott. Szakállas és szakálltalan öregek, bajuszos és bajusztalan fiatalok, asszonyok, leányok, gyerekek nyújtogatták feléje a pénzdarabokat, úgy, hogy lassankint valóságos csődület támadt a szegény asszony körül. A csődületre figyelmes lett egy rendőr, a ki be akarta kíséni a jobb napok valamikori birtokosát. A közönség azonban, a jó, naiv, kedves közönség, a mely ökölcátákat viv egymással a villámoson, letiporja egymás lábát a színházban, egyszerre eggyé forrott a nagy sajnálkozásban és valóságos lázadásba tört a rendőr ellen. A rendőr látván a forrongó kedélyeket,

megelégedett az igazolással. A szvit szitkozódva, atkozódva kísérte az aktust és újabb pénzflastrommal ragasztotta be a rendőrkező-tépte sebeket. Aztán lassankint eloszlott. A világtalan urinővel az apokalipszis egyik csodája történt, vagyis látásra nyillanak szemei. Mihelyt az utolsó sajnálkozó odébb került, ringó és határozott járással ment a villámos megállóhoz és elrobogott. A zsebében ott csörgött 20—30 korona, otthon pedig vidám mosollyal várta a párja, a kívül a bagóhit paragrafusai szerint folytatott idillikus életet. Este a kabaréba mentek, másnap azonban tolonházba, a hová a rendőrség betelerelte mindkettőjüket. A jó közönség másnap hiába várta a világtalan urinőt, s a deresfejű családapák sóhajtvá konstatálták, hogy Budapesten nem tud megélni a valódi szegény. Csak azok a svindlerek, a kik nem átalának rongyos ruhában becsengetni a szent lakásba. A valódiak az utcán dideregnek . . .